kolmandat, na mis wingus ja wilistas, kui wälgu löömise heal, ja ta tallas ja tampis teda nii sügawaste maa sisse, et aga tema raud kübara ots weel wälja jäi. See suur tüli sündis Koiwa jõe ääres, kus nüüd mõisa sild on, paremat kät siit poolt kallast.

Kalewipoeg ja siil.

Kalewipoeg, Eestimaa kõige suurem sõamees, käis kord üht suurt laua koormat õlal kandes oma teed, kui temal kogemata üks wana hal mees, üks tugew ja kuri metsa-waim, wasta tuli, ja mõlemad läksiwad tuliste riidu ja tülisse ja hakkasiwad teine teisega äkkiste wõitlema, mis juures hästi häid hoopa anti, nõnda et kaunis kaugele kuuldi. Kui Kalewipoeg kaua aega ilma asjata waenlase wasta wehklenud, ja oma laua koormat õlal wõidu-riistaks pruukind, aga ikka lappite laudadega wana mehele wasta waland, na et matsud Tallinna kuuldud, aga oma waenlasele kõige wähemat häda ei wõinud teha, kuulis ta ligi põesast üht healt, mis temale sosistas: „Oh rumalust! et rain ommeti serwiti, serwiti!“ Kohe wõttis Kalewipoeg selle heale hea nõuu andmise järele teha, keda ta ei näinud, ja ennä, hoobid mõeduswad ja pea oli waenlane wõidetud.

Siis hüüdis wõitja Kalew oma nõuu-andjat: „Kuule, kes sa oled, hea mees?“ Wastus käis: „Olen üks wäeti mehikene!“ Kalewipoeg ütles: „Tule siis wälja ja soowi omale üks kingitus so hea nõuu eest, mis ma sulle hea meelega tahan anda.“ Ja wäike loom wastas: „Ma häbenen wälja tulla, sest ma olen üsna halasti ja paljas, pole mul ühtegi keha katteks ja mul pole midagi warju kajakate, öö-kullide ja teiste metsa loomade — mo waenlaste — wasta!“ Siis kiskus Kalewipoeg omast kasukast siilu wälja ja wiskas looma käte. Ja waata, wäiksel mehel nüüd ka tubli kasukas seljas, kui krabinal põesast wälja tuli, polnud nüüd enam tarwis häbeneda ega kedagi karta, waid kui keegi kallale kippus, tõmbas ennast kasuka sisse koku, nagu kera ja keegi ei woinud temale pärast enam midagi paha teha. Koer kilkab ja haugub meie aealgi tema kallal, aga peab ika werise ninaga ära minema. Ja see weike loom on — meie siil. Oma nime on ta aga Kalewipoea kasuka siilust saanud.

Kalewipoea surm.

Kalewipoeg oli, kui ta oma mõega Peipsi randa jätnud, selle samma kohale ölnud: „Kui